GS982

Den Femte:

Glöm icke mig! då du af glädjen följer
Och leende på nöjets blomster går! Glöm
icke mig! då lyckans himmel höljes Och
plågor rusa fram i mina klämda spår,
När prålets glitterrök, en liflig känsla
wäcker När smickrets tjusningskraft en
liflig suara sträcker Må då så ömt —
så tyst min bild få säga dig Glöm icke
mig! Glöm icke mig!

2. Glöm icke mig! när skild från dina
blickar I enslighet jag muntras af ditt
namn; Glöm ej den suck mitt rörda hjer-
ta skickar På tankans wingar förd skall
flyga i din famn, När hela tidens längd
mig hugkomst will förstöra Med nya fö-
remål som nya intryck göra, Må då så
ömt så tyst, min bild få säga dig Glöm
icke mig! Glöm icke mig!

3. Glöm icke mig när jag i grafwen
hwilar Och detta bröst för dig ej klap-
par mer: Då lycklig fri från alla plågor
ilar Ur salighetens famn till dig jag ha-
star mer, Då skall min ömhet bli att
för din sällhet waka, Då skall du him-
lens fröjd i tysta känslor smaka, Då skall
så öm, så tyst min röst i flägtar säga
dig: Glöm icke mig! Glöm icke mig!!

Fem stycken mycket wackra

Wisor,

Den Första:

En Krigsman så båld och en Fröken så graun, &c.

Den Andra:

Jag bygger en Löfsal i närmaste dal, &c.

Den Tredje:

Gläd dig af lifwet i dina unga år, &c.

Den Fjerde:

Jag satt och spann, då hände sig, &c.

Den Femte:

Glöm icke mig, då du af glädjen, &c.

Linköping, 1832; i Petreska Boktryckeriet.

Den Första:

En Krigsman så båld och en Fröken så grann, De sutto tillhop i det gröna: Med öma begär de sågo på hwarann, Alonzo den tappre, så hette han: Och hon: Imogine den sköna.

2. Ack! suckade han: då i morgon jag går, Till främmande Länder att strida, Snart rinner för mig mer ej saknadens tår, En rikare friares helsning du får, Och han får mitt rum wid din sida.

3. Tyst grymme! tyst grymme! war Imogine swar, Ack! upphör att orätt mig göra: Den Heliga Jungfrun till wittne jag tar, Att lefwer du, dör du, min hand, mina dar Blott dig eller ingen tillhöra.

4. Om nånsin begäret ell' fåfängans bud, Mig från min Alonzo förleder Mitt högmod min falskhet den straffe då Gud Din wålnad hos mig i sin Brudliga skrud Då sätte sig neder och fordre sin Brud, Och rycke i grafwen mig neder.

5. Den Tappre sig slet från den sköna i gråt, Och for till det heliga Landet: Men knappt årets tider följt Solwarfwet åt, Så kom en Baron i lysande stål, Och tillböd åt Imogine handen.

6. Hans skänker, hans guld, hans förledande skick, Snart kommo deß eder att wackla; Han störde deß hjerna, han tjuste deß blick, Deß flyktiga hjerta i snaran han fick, Och snart tändes Bröllopets fackla.

7. Och nu hade Presten wälsignat wärt par, Re'n dracks ur det guldprydda hornet: Och bordet sitt öfwerflöd swigtande bar; Löjen och skämt gäfwo lif åt en hwar, När tolfslaget dundrar från tornet.

8. Då hos Imogine först häpnad blef spord, En främmande sitter objuden: Drörlig han satt, utan lif, utan ord, Hans ögon ej wändes kring gäster och bord; Han hade dem spända på Bruden.

9. Hans hjelmhatt war sluten, gigantisk hans längd, Hans rustning war swartgrå som jorden: All fröjd wid hans åsyn blef ur högtiden trängd, Och blå brinner lågan ur lampornas mängd, Och hundarne fly under borden.

10. Med rysning och häpnad en hwar honom ser; Af skräck sitter gästerna stela: Till slut sade Bruden: med båfwan jag ber: Fäll, tappre Herr Riddare! stormhatten ner, Och wärdes wälfägnaden dela.

11. Hon tystnar; och Riddar'n, som

Bruden befallt, Lät hjelmen från hufwudet falla: Men ack! hwilken syn, hwad förfärlig gestalt, Hwad ord måla häpnad, som rår öfwer allt, När dödsskallen wises för alla.

12. Och opp sprungo alla med skräckfulla rop, Och fasa och wämjelse kände, Af rysliga maskar, en slingrande hop, Kröp in och kröp ut genom tinningens grop, När spöket till Bruden sig wände.

13. Se opp! kän Alonzo, war wålnadens ljud, Förrädersta! mins dina eder: Ditt högmod, din falskhet den straffar nu Gud, Min wålnad hos dig i sin Brudeliga skrud, Nu sätter sig neder och fordrar sin Brud, Och rycker i grafwen dig neder.

14. Sin arm kring den sköna nu lindade han, Förgäfwes deß jemmer man hörde, Och fort med sitt rof genom luften förswann, Ej nånsin man mera Imogine fann, Ej spöket, som henne bortförde.

15. Snart dödde Baronen, och allt sen hans slott, Stått öde i långliga tider; Ty sagorna säga: att Imogines lott Är den, till ett ewigt straff för sitt brott, Begråta sitt öde hon lider.

16. Hwart år fyra gångor hon wisar sig än, När midnatten spänt sina wingar; I Hwit brudlig drägt hon då synes igen, Och skriker: att Benraugels-riddarn är den, kring dånande golf henne swingar.

17. Kring dem dansar spöken med gräsliga skräl, Som blod utur dödsskallar dricka, Och stöta ihop hwar sin murknader bål, Och tjuta: Alonzo den Tappre! din skål, Och skål för din trolösa flicka!

Den Andra:

Jag bygger en Löfsal i närmaste dal, Den skall wål bli liten men skuggrik och swal: Den skall Philosophen besöka att sina principer pröfva. Lugn i min löfsal och lugn i min dal.

2. Der will jag inrätta ett litet capell Som skall mig förnöja från morgon till qwäll, En näcktergal blef Directeuren, Han har första rangen i Chören; Foglarnas samljud förtjusa min sång.

3. Den forlande källan skall påminna mig Hur ren och okonstlad hon tillbjuder sig Hwars bäckar, de likna Chrystallen Som går genom blomstrande dalen; Och ingen skall grumla min källa för mig.

Den Tredje:

Gläd dig af lifwet i dina unga år, Njut utaf nöjet hwad du förmår; Man klagar ofta utan fog, Att man ej njuter nöjen nog; Man pläckar törne mången gång, Och låter liljan stå. Gläd dig af lifwet i dina etc.

2. När moln förmörka wårens dag,
Och åskan knallar slag på slag, Då wäntas aftonrådnans glans, Fördubblad, klar och skön. Gläd dig af lifwet i dina etc.

3. Du wän, som ej af afund wet, Som lefwer blott af kärlighet, För dig är städse lifwets wäg Med friska blomster strödd. Gläd dig af lifwet i dina etc.

4. Den hjelpsam är wid likars nöd, Och åt den usle delar bröd, Hos den skall lugn i själen bli, En hjelpsamhetens lön. Gläd dig af lifwet i dina etc.

5. Och blir din börda stundom tung, Så kom ihog att du är ung, Med hjertat ömt och känslofullt, Du säkert har en wän. Gläd dig af lifwet i dina etc.

6. Och denna wän med omsorg wet, Att lindra din besvärlighet, I sorgens midnatt strålar han, I morgonrådnans drägt. Gläd dig af lifwet i dina etc.

7. När du nu hunnit denna höjd, Att ha en wän och lefwa nöjd, Så wandrar du med lätta steg till ewighetens gräns. Gläd dig af lifwet i dina unga år, Njut utaf nöjet hwad du förmår.

Den Fjerde:

Jag satt och spann, då hände sig Der kom en yngling här om dagen; Hans blåa ögon tjnste mig, Och i hans blick såg jag behagen, Och rådnan på haus kinder brann; Jag satt så brydd, men spann och spann. :,:

2. Förtroligt nalkades han mig, Och hälsade godag min flicka. Jag rodnade och tråden sig Smög ur min hand och hjertat picka! Jag tog den, åter sammanbann, Och satt så brydd, men spann och spann. :,:

3. Med ömhet kyßte han min hand, Och swor att ingen hand war lika Så skön, som denna i wårt land, Så mjuk, så hwit, så rund tillika. Hans loford wäg till hjertat hann; Jag satt så brydd, men spann och spann. :,:

4. Han sträckte kring mitt lif sin arm, Berömmandes de fina trådar; Och från hans mun, så röd, så warm, Hwars intryck något ömt bebådar: I hwarje blick en känsla brann, Jag satt så brydd, men spann och spann. :,:

5. Emedlertid hans sköna mund, (Jag wet ej huru han sig böjde) Just mötte min i samma stund, Då jag mig öfwer Sländan höjde, Då kyßte mig den sköna man; Jag blef så brydd, men spann och spann. :,:

6. Med ifwer hort jag honom sköt, Och han med djerfhet mig förföljde, Och i sin öppna famn mig slöt, Och mig med tusen kyßar höljde. Jag frågar: Syster gick det ann, Att jag satt längre qwar och spann. :,: